

Det, jeg vil spørge fru Louise Frevert om, handler så om dansen, som jo er en smal udtryksform, dansen, som jeg jo selv får lejlighed til en gang imellem at tage ud på Østerbro og se på den spændende scene, der ligger derude, og som jeg ser, at en pæn gruppe københavnere tager ind og ser på.

Jeg vil gerne spørge fru Louise Frevert: Hvordan tror fruene, at dansen kan overleve ude i provinsen? Har fru Louise Frevert statistikker for, hvor mange mennesker der egentlig tager ud og oplever dansen i provinsen?

Kl. 15.30

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Jeg vil starte med hr. Peder Sass. Af gode grunde er man ikke i stand til at kunne fremvise statistikker, fordi det faktisk er inde i en forsøgsperiode. Men det er en af grundene til, at vi mener, det er vigtigt, at man igen etablerer det, der hedder Danserotation, hvor man kan lave forestillinger ude omkring for at kunne se, om der er den fornødne tilgang til forestillingerne, som vi egentlig ville håbe, der var.

Så det vil sige, at det her er på et tidligt stadie. Man må også regne med, at Skolen for Moderne Dans kun er 10 år gammel, og det vil sige, at man vel rent faktisk først nu har fået nogle dansere ud; det tager 10 år at blive danser. Sådan er det. Så vi har først nu nogle danske dansere, som vil være kvalificeret til at kunne indgå i professionel sammenhæng.

Min bevæggrund har været, at problemet er, at af de dansere, som er tilknyttet de etablerede kompagnier såsom Peter Schaufuss Balletten og Nyt Dansk Danseteater, er 80 pct. af dem udenlandske dansere, og det kan jo ikke være rigtigt, når vi har et potentiale herhjemme, der danser moderne dans og halvklassisk dans og modernistisk dans, at de ikke kan udfylde de roller.

Hvorfor skal vi have fremmed arbejdskraft ind, når vi har en danseuddannelse, som skal optimeres? Det er en af grundene til det.

Og bare vent og se: Det her bliver chancen til, at moderne dans kan komme til at spille en stor rolle i teaterlivet og i teaterbilledet.

Til fru Jytte Andersen: Jeg har aldrig nogen sinde sagt, at vi ikke ønsker at støtte teateret overhovedet. Vi har bare sagt, at det er et spørgsmål om i hvor stor udstrækning.

Nu kommer vi så til en anden diskussion, og det er, at fru Jytte Andersen spørger, om vi ikke vil støtte dansk sprog og danske forfattere og

danske scenografer, danske instruktører. Jo, det vil vi da hellere end gerne. Det er jo lige netop det, der er hele pointen i det. Men hvordan skal man så stille sig til oversættelser som f.eks. Café Teatrets forestilling »Gagarin Way«? Det er jo ikke en dansk forestilling, men det er en oversættelse. Man kan da ikke negligere, at det også er en smal forestilling, som har relevans.

Det, vi taler om, er et spørgsmål om udbud. Hvor meget udbud skal der være? Skal der være 10 kg æbler, eller skal der være 5 kg æbler? Skal der være 14 bananer, eller skal der være 3 bananer?

Det er heller ikke et spørgsmål om at tage bredden af repertoiret. Det her er simpelt hen et spørgsmål om at reducere mængden, hvis det er det, der skulle være tale om, inden for rammen. Så vi har aldrig nogen sinde talt om, at vi vil begynde at squeeze eller presse – vi må hellere tale dansk oppe fra denne her talerstol – repertoiret sammen.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Ja tak. Nu kan vi ikke tage mere.

Louise Frevert (DF):

Nej, det kan vi ikke.

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

Jeg skal ikke blande mig i, hvilken af de ordførere, der lige har været oppe, som har beskæftiget sig mest med teater. Jeg skal nok lade være med at deltage i konkurrencen. De har sikkert beskæftiget sig mere med det, end jeg nogen sinde har, så de kan være glade for det.

Ministeren har her i dag redegjort for den proces, han allerede har sat i gang med henblik på den kommende revision af teaterloven. I Det Konservative Folkeparti hilser vi den proces meget velkommen, og vi vil da også gerne rose Socialdemokraterne for, at de nu er kommet med deres eget teaterudspil.

Vi ser meget positivt på, at der nu tages fat på en slags servicetjek af teaterloven, og at vi nu får undersøgt, hvor og hvordan vi kan modernisere og kvalificere rammerne for den fortsatte udvikling af dansk teater.

For os handler det ikke umiddelbart om, hvad vi ønsker at ændre ved de overordnede kvalitative principper, men det er klart, at hvis teateret skal kunne forny sig, så skal rammerne for det også kunne gøre det.